

har, nemlig at Staten yder et fast Tilskud, i hvert Fald i det kommende Aar, i Forhold til, hvad Hjælpekasserne udbetaler. Kan det ikke lade sig gøre, maa vi i hvert Fald have Udvalgets Arbejde til at resultere i, at man fremskaffer Oplysninger om, hvor store Hjælpekassernes Udgifter har været i Aar, og hvor store de kan forventes at blive til næste Aar, og saa maa det Beløb, Staten stiller til Raadighed gennem denne Lov, staa i Forhold til de Udgifter, som man er nogenlunde sikker paa der kan fremkomme.

Sven: Paa mit Partis Vegne skal jeg tilsige Regeringen, at vi vil underkaste det foreliggende Lovforslag en velvillig Behandling. Selve Princippet: at yde Hjælpekasserne et fikseret Beløb, tiltaler os, idet vi mener, at det er gavnligt baade for Statens og for Kommunernes Økonomi, at man paa Forhaand ved, hvor meget Statens Andel skal være, og at man paa den anden Side heller ikke frister Kommunerne — der findes jo Kommuner, der let kan lade sig paavirke af dette Moment, at af hver Krone, de giver ud til Hjælpekassehjælp, skal Staten betale de 33 Ø. Derfor vil vi se velvilligt paa selve Princippet.

Hvad angaar Størrelsen af det Beløb, som man vil mene det passende at yde Hjælpekasserne i fast Tilskud, kan man forhandle derom. Jeg maa sige, at jeg synes, det Beløb, som den højtærede Minister har foreslaaet, er passende, idet man ikke maa overse, at der siden 1913 er truffet adskillige Lovgivningsforanstaltninger, der yderligere har udviklet den sociale Hjælp; som Følge heraf vil Hjælpekassernes Opgave ganske naturligt blive indskrænket. Men da Lovforslaget skal til Behandling i et Udvalg, skal jeg i øvrigt, ikke mindst under Hensyn til det fremskredne Tidspunkt, afholde mig fra at komme ind paa Enkeltheder. Jeg skal ikke udtale mig om alle de Enkeltheder, som den sidste ærede Taler var inde paa.

Henningsen: Ved Hjælpekasseloven af 1913 var det jo Forudsætningen, at Staten vilde yde en Trediedel og Kommunerne de to Trediedele af Hjælpekassernes Udgifter. Men der blev samtidig i Loven indsat en Bestemmelse om, at det, Staten skulde yde, ikke maatte overskride et samlet Beløb af 250 000 Kr., og denne Bestemmelse gjorde egentlig Fordelingen mellem Staten og Kommunen illusorisk, idet det ret hurtigt viste sig, at det kun var paa Papiret, at Kommunerne kunde forvente en Trediedels Refusion fra Staten. Da vi kom ind

i Krigsperioden, hvor de mange nye Opgaver blev lagt over paa Hjælpekasserne, gik vi da ogsaa bort fra det fikserede Statstilskud, saaledes at kun Princippet om den ene Trediedel og de to Trediedele blev opretholdt. Dette har ogsaa været gældende indtil nu. Nu mener den højtærede Indenrigsminister, at Tiden er inde til at gaa tilbage til et fikseret Beløb som Statens Del af Hjælpekassernes Udgifter, og der melder sig da naturligt disse to Spørgsmaal: er Tidspunktet det rigtige, og er det Beløb, der foreslaas, 500 000 Kr., et passende Beløb?

Hvad det første Spørgsmaal angaar, vil jeg mene, at det endnu er umuligt helt at skønne over, hvor store Hjælpekassernes Udgifter vil blive i den Tid, der kommer. Det kan vist ikke siges, at vi er kommet ind i saa rolige og normale Forhold, at vi helt kan skønne over disse Udgifter.

Og hvad Størrelsen af Statens Bidrag angaar, er jeg af den Opfattelse, at 500 000 Kr. er for lille et Beløb, hvis det da er Meningen at opretholde det Princip, at Kommunens Tilskud kun skal udgøre de to Trediedele og Statens den ene Trediedel. For det er jo ganske sikkert rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Bresemann henviste til, at vi ikke kan bygge helt paa den Opgørelse, der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget; for efter de Tal, der er nævnt dér, ser det nok ud til, at der er en Tilbagegang i det sidste Aar paa 100 000 Kr. i Statens Tilskud til Hjælpekasserne, men det er en Bevægelse, der ikke vil fortsættes i det Aar, der kommer; deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Jeg tror derfor, at Beløbet vil vise sig at være for lidet. Og naar det samme ærede Medlem nævnte, at Hjælpekasserne i det Aar, der kommer, vil faa særlig store Udgifter i Anledning af den store Arbejdsløshed og i Anledning af den foreslaaede Aldersrentelov, er det ogsaa aldeles rigtigt. Jeg forstaaer den højtærede Indenrigsministers Forslag til en ny Aldersrentelov saaledes, at naar de gamle, som efter de nuværende Regler kunde faa Alderdomsunderstøttelse, naar de var 60 Aar, men efter Ministerens Forslag skal vente, til de er 65, bliver trængende til Hjælp, saa skal Hjælpekasserne tage sig af dem. Hjælpekasserne vil derved faa nogle Aldersklasser at sørge for, som de ikke har haft under den nuværende Ordning. Jeg forstaaer ligeledes den højtærede Ministers Forslag saaledes, at de gamle, der ikke kan klare sig med den faste Aldersrente efter det nye Forslag, skal Hjælpekasserne ogsaa tage sig af. Det vil sige, at vi staaer overfor store nye Op-